

РЕШЕНИЕ

№ 468

гр. София, 29.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8811** по описа за **2020** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от А. К. А. срещу РЕШЕНИЕ от 27.07.2020г. на СРС, НО, 93-ти състав, постановено по нахд № 5897/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Касаторът излага доводи, че за едно нарушение по чл.415 ал.1 от КТ са били издадени 16 АУАН и 16 НП за неизпълнение на всяко едно от предписанията, обективирани в Протокол № ПР1940192/30.01.2020г., вместо за едно нарушение да се наложи едно наказание. Твърди се, че дружеството не е извършило вмененото му административно нарушение, защото работника В. В. С. не е полагала извънреден труд в периода м.01.2019г. до м.07.2019г., поради което е не следва да ѝ се начислява възнаграждение за това. В хода на проведеното административно производство са били допуснати съществени процесуални нарушения по чл.40 ал.2, чл.43 ал.4, ал.5 от ЗАНН, а именно: в поканата не е конкретизирано за кое нарушение ще се съставя АУАН, както и този акт е съставен в отсъствие на управителя на дружеството, който не е могъл да се яви, поради възникнало внезапно негово заболяване, нарушен бил и реда за предявяване и връчване на издадения АУАН. Посочва се още, че нарушението следва да бъде

квалифицирано като маловажен случай на основание чл.415в КТ.

Касаторът да бъде отменено решението на СРС, НО, 93-ти състав по нахд № 5897/2020г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 22-006719/27.04.2020г. В защита на основателността на аргументите в жалбата са депозиран и писмени бележки на 14.01.2021г. от адв.С. В. и адв.Т. В., в които са развити подробни съображения за неправилност на съдебния акт. Претендира се и присъждане на направените в процеса разноски, представляващи адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство пред двете съдебни инстанции.

Ответникът- директор на Дирекция „Инспекция по труда”- С. в хода на висящността на процеса, се представлява от юрк. Л. М., която изразява становище за неоснователност на депозираната жалба. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде потвърдено, поради липсата на отменителните основания по чл.209 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 27.07.2020г. по нахд № 5897/2020г. СРС, НО, 93-ти състав е изменил наказателно постановление /НП/ № 22-006719 от 27.04.2020г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда”-С., с което на основание чл.41б ал.5 във вр.чл.415 ал.1 от КТ на [фирма], представлявано от А. К. А. е било наложено административно наказание –имуществена санкция в размер на 2 000.00 лева за нарушение по чл. 415 ал.1 от КТ, като е намален размера на същата на 1 500.00 лева.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Д. Д. И., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е извършването на деянието, което не представлява маловажен случай, а санкцията е определена незаконосъобразно, поради което и същата е намалена до минималния размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС, НО, 93-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

При извършена проверка в периода 30.01.2020г.-10.03.2020г. на [фирма] е било констатирано, че дружеството в качеството му на работодател не е изпълнило в срок до 21.02.2020г. даденото му задължително предписание № 5 в протокол за извършена проверка № ПР1940192/30.01.2020г. „да изплати на В. В. С. трудово възнаграждение за положен извътреден труд за периода м.01.2019г. до м.07.2019г., вкл. с увеличение не по-малко от 50%, съгласно чл.262 ал.1 т.4 от КТ”. В тази връзка в присъствието на

двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение № 22-006719/10.03.2020г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред въззивната инстанция наказателно постановление № 22-006719/27.04.2020г. от директор на Дирекция „Инспекция по труда”- С..

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

При вярно установената от СРС, НО, 93-ти състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 10.03.2020г. и в НП от 27.04.2020г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното изложение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице неспазване на формата на актовете, така, че това да е възпрепятствало [фирма], представлявано от А. К. А. да упражни правото си на възражение, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалбата на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Не е накърнено правото на защита на касатора в проведеното административно-наказателното производство. От самото му начало, касаторът е бил съвсем наясно за какво нарушение на трудовото законодателство му се търси отговорност, а за да бъде отменен наказателният акт допуснатите от органа процесуални нарушения трябва да бъдат със съществен характер, а именно: да са ограничили или да са лишили наказаното лице от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН. Управителят на [фирма] е бил редовно уведомен на дата 28.02.2020г. да се яви в Дирекция «Инспекция по труда»- С. на 10.03.2020г., за да му бъде съставен АУАН за нарушение по чл.415 ал.1 от КТ. Действително, АУАН № 22-006719/10.03.2020г. е съставен в отсъствие на управителя на дружеството А. К. А. и не е подписан от него. Актът обаче е бил изпратен с писмо изх. № 20014248/11.03.2020г. на седалището и адреса на управление на търговеца и е бил връчен на негов представител на 17.03.2020г., видно от писмо-известие за доставяне № EB025041434BG на [фирма]. Вярно е, че за периода 10.03.2020г.-12.03.2020г. А. К. А. е с призната временна нетрудоспособност /болничен лист № E20183481268/10.03.2020г./, което обстоятелство представлява извинителна причина за личното му неявяване в Дирекция „Инспекция по труда“- С. на 10.03.2020г., когато е призован да се състави в негово присъствие акта. Този акт обаче, както се посочи е връчен на представител на работодателя на 17.03.2020г., дата на която вече А. К. А. е бил в здравословно състояние, което му е позволявало да упражни правото си на възражения по см. на чл.44 ЗАНН. Такива не са постъпили, вкл. и обяснения и доказателства, сочещи на основателни причини за неявяването му на 10.03.2020г. за съставяне на акта в негово присъствие. В заключение, касаторът е

бил запознат със съдържанието на АУАН № 22-006719/10.03.2020г., станало му е известно за какво нарушение на КТ се търси неговата административно-наказателна отговорност. Допуснатото нарушение по чл.43 ал.4 и ал.5 от ЗАНН е с формален характер и не е повлияло на възможността нарушителят да организира и проведе защитната си теза в пълен обем.

Неоснователно е възражението на касатора, че се касае за едно административно нарушение- изпълнение на ПАМ, обективирани в един индивидуален административен акт, поради което е следвало да бъде наложена една санкция, чрез издаване на едно наказателно постановление, а не отделни 16 НП. В протокол № ПР1940192/30.01.2020г. са наложени на работодателя 16 принудителни административни мерки, с различно съдържание и различен срок за изпълнение. Неизпълнението на всяка една от посочените ПАМ представлява отделно административно нарушение, за което се следва и самостоятелна санкция, а не едно общо административно наказание. Това е така, защото хипотетично работодателят може да изпълни някоя от наложените ПАМ в указания срок, поради което и няма да носи административна отговорност по чл.415 ал.1 от КТ конкретно за тази ПАМ, а по отношение на другите, за които се констатира пълно изпълнение ще следва да бъде санкциониран по установения ред.

По съществото на спора, правилно е обосновано от СРС, че обжалваното НП № 22-006719/27.04.2020г. е издадено от материално компетентен административно-наказващ орган- Директор на Дирекция «Инспекция на труда»- С. /Заповед № 3-0058/11.02.2014г./ и в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви са подробни и задълбочени, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. [фирма], представлявано от А. К. А. е извършило административното нарушение по чл. 415 ал.1 от КТ, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. В случая под административно-наказателна отговорност е подведено юридическото лице-работодател, за това не е необходимо да бъде доказвана вина по аргумент от чл.83 ЗАНН. От субективна страна вината не е елемент от фактическия състав на нарушението, тъй като е ангажирана отговорността на юридическо лице. Неговата отговорност е обективна, безвиновна.

Съгласно 404 ал.1 т.1 от КТ «за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат следните принудителни административни мерки: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство». Санкционната разпоредба на чл.415 ал.1 от КТ регламентира административно-наказателната отговорност на работодател, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство. В протокол за извършена проверка № ПР1940192/30.01.2020г. е обективирано задължително предписание № 5 към касатора «да изплати на В. В. С. трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода м.01.2019г. до м.07.2019г., вкл. с увеличение не по-малко от 50%, съгласно чл.262 ал.1 т.4 от КТ»». При извършена последваща проверка на 10.03.2020г. е било констатирано, че това задължително предписание не е изпълнено. Извършеното нарушение е с формален характер, като законът не предвижда в неговия състав настъпването на вредоносни

правни последици.

Следва да се добави, че наложената ПАМ е подлежала на обжалване по реда на чл.145-чл.178 от АПК във вр.чл.405 от КТ в 14 дневен срок, считано от 30.01.2020г., процесуално право от което не се е възползвал касатора. Въззивният съд в производството по проверка на законосъобразността на издадения наказателен акт /чл.59 и сл. от ЗАНН/ не е компетентен да се произнася относно правилността на даденото задължително предписание, обективирано в Протокол № ПР1940192/30.01.2020г. и в частност дали същото е издадено в съответствие с материалния закон. Контрол за законосъобразност на посочената ПАМ се осъществява по реда на чл.145-чл.228 АПК във вр.чл.405 от КТ от АССГ и ВАС на РБ. Както към момента на приключване на съдебното следствие- 08.07.2020г., така и към 15.01.2021г. /момента на приключване на съдопроизводствените действия пред тази инстанция/ не е постановен съдебен акт, с който процесната ПАМ № 5 да е отменена по гореуказания процесуален ред.

Ето защо, правилен и изцяло съобразен с приложимото материално право е изводът на СРС, НО, 93-ти състав, че на 22.02.2020г. [фирма], представлявано от А. К. А. е осъществило състава на административното нарушение по чл.415 ал.1 от КТ.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали първостепенният съд да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

Съгласно разпоредбата на чл.415в КТ за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съгласно доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл.415 ал.1 от КТ, следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – неизпълнение на задължително предписание в срок. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи защита на работника във връзка с изпълнение на трудовите му права, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). За да се приложи обаче тази разпоредба нарушението е следвало да бъде отстранено веднага след установяването му на 10.03.2020г., доказателства за което не са събрани в хода на съдебното следствие пред СРС, НО, 93-ти състав.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ /с изключение на тези по чл.61 ал.1, чл.62 ал.1 и ал.3 и чл.63 ал.1 и ал.2 от КТ/ при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение“ по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Следва да се отбележи още, че специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва

приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административно-наказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер. Както вече се изложи, касационната инстанция не следва да приложи разпоредбата на чл.415в КТ, защото нарушението не е било отстранено веднага след неговото констатиране на 10.03.2020г. /протокол № ПР2003804/10.03.2020г./

По тези доводи и съображения, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 27.07.2020г. на СРС, НО, 93-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН в полза на ответника следва да се присъдят разноси за осъществено процесуално представителство от юрк. Л. М., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав** на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.07.2020г., постановено по нахд № 5897/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 93-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], представлявано от А. К. А. с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- С. с адрес: [населено място], район „Изгрев“, [жк], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63 ал.3 и ал.5 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.